

ŽIVEMU ČLOVEKU SE VSE PRIMERI

MOŽ Z AKTOVKO IN ČRNIM KLOBUKOM

NEŽA MAURER

Natančnemu človeku se vedno zgodi, da pozabi kaj važnega. Kako tudi ne — polno glavo ima vseh mogočih skrbi in dolžnosti, posebno še, kadar gre na pot ali celo v hribe. Treba je vzeti s seboj pelerino za dež, pa obvezo, če se napravi žulj, prašek proti glavobolu in slabosti, malce soli za k čebuli, limono za najhujšo žejo, pa seveda črna očala, če bo žgalo sonce, in rokavice, če bo pritisnil mrz. Če ima tak natančen — da ne rečemo tečen — človek s seboj še otroka, potem se skrbi podeseterijo. Podeseteri se tudi teža nahrbtnika in najbolj preprosta pot v hribe — recimo čez Okrešelj na Kamniško sedlo — postane pravcata ekspedicija.

Sedela sva s fantičen ob bistrem studentu pod Okrešljem. Tam je nekaj sence: odpočila se bova in pomalicala. Fant si — seveda po vseh pravilih, ki sem mu jih naštel — zmochi najprej desnico s hladno vodo, nato levico, brez potrebe doda še noge in začne piti, naravnost lokati ta tekoči, bleščeči užitek. Pripravljam malico: prtiček, kruh, nožič, čebulo, sol in mesno konzervo. To bo dalo moč. Toda kje je odpiral za konzervo? Brskam po tem žepu, brskam po drugem, prevrnem prvo vrečko, drugo — in že je vsa vsebina težkega nahrbtnika ležala na kamenju. A odpiral nikjer.

Tedaj zagledam kraj svoje krame lepe, zloščene čevlje. V njih so bile noge, oblečene v zlikane hlače. In potem se pred mojimi začudenimi očmi pojavi roka in v njej odpiral za konzerve: »Najbrž bi radi odprli konzervo. Jaz imam pripravo vedno v žepu.«

Seveda sem se vljudno zahvalil — že zaradi otroka kraj mene —, a bil sem zelo jezen. Takle človek v zlikanih hlačah in z aktovko se vtika v moje zadeve! Kam bo le prišel, reva! Misli, da gre na sprehod? Planine so planine.

Seveda sem konzervo vseeno odprl.

»Kar obdržite odpiral, imam še enega,« je potem rekel oni v zlikanih hlačah.

Ta mož z aktovko — in celo črn klobuk je imel na glavi — je bil odslej ves čas za nama ali pred nama. Počasi in lahkotno je stopal, kot bi bil na sprehodu. Jaz pa tako otovorjen!

No, pod skalami ga je pa le stisnilo. »Kaj, tule gor da bi rinil? Ali ni malce tvegano?«

»Saj so klini pa zajle. Samo roke bi morali imeti proste,« sem ga tolažil in istočasno užival, da je njegovega lahkotnega, nedeljskega sprehoda konec. Kaj se pa spravlja v hribe z aktovko! Pa sem po-

kušal biti dober: »Aktovko bi si privezali čez rame, pa bi morda šlo.« (Če ti klobuka ne odnese veter — sem si mislil).

»Kaj pa če se mi zvrti in padem?«

»Se vam rado zvrti?«

»Ne rado. A človeku se zgodi.«

Bes v meni je naraščal: Aha, zdaj bi se pa rad ves, kar ga je, z aktovko in klobukom vred, prevahal na mojo odgovornost! Ne bo!

»Veste kaj — prav lep sprehod ste imeli, a najboljše bo, da greste nazaj na Okrešelj!«

»A mislite? Škoda je pa le. Sem rekel — pojdem malo pogledat planine, ko toliko govorijo o njih. Na, pa so že na prvi poti težave.«

S fantinom sva se prepotena zagnala v skale, mož pa je obsedel pod njimi zlikan in poravnat, kot da bo sam sebe zložil v aktovko. Ko sva midva — planinca — bila že precej visoko in malce na razglednem, se ozrem: Glej ga — moža z aktovko! Lagodno ti stopa za nama, kot bi šel po stopnicah. Z eno roko se oprijema jeklenice, v drugi pa drži aktovko. Nak, kaj takega! Kar sédel sem od presenečenja, da ne rečem česa gršega.

Tako naju je kmalu dohitel.

»Sem gledal za vama in si rekel: če tale fantin zmore — kaj le jaz ne bi! Vsak dan dirjam po temnih pa strmih rovih v rudniku; kadar razstrelujemo, je treba dobro teči. Pa bi se tegale ustrašil? No, tako sem šel in vidim, da res ni nič hudega. Prav vesel sem, da sem vaju srečal. Če bi ne videl fantina, kako ti speši v skale, bi me najbrž stisnilo pod njimi.«

Potem je nenadoma on zakoračil naprej — hodil je brez težave, kot da je na sprehodu. In na vrhu je fantina gostil z vsemi sokovi, potem pa rekel: »A ne bi šli skupaj čez Planjavo pa na Veliko planino?«

Fantin je bil navdušen, jaz pa sem našel vse mogoče izgovore. Kljub popočni opremi sem se poti ustrašil.

Drugo jutro moža z aktovko že navsezgodaj ni bilo več. Menda je res odšel čez Planjavo.

Čiste gore

Pomislite, kakšne bi bile naše gore, če bi vsak obiskovalec odvrget na planinskih poteh en sam papirček, en sam uporabljen robček, en sam ovoj žvečilnega gumija, eno samo embaležo sadnega soka, en sam svetel čokoladni papir! Ker seveda ne bi radi hodili po takih gorah, ne odvrzite na poteh ničesar, kar ste prinesli s seboj, ampak spravite v posebno plastično vrečko in odnesite v dolino. Veseli boste, ko boste prihodnjic hodili po zares čistih gorah.